

ruhum dağlarda kalır

kavga şiirleri

(ruhum dağlarda kalır)

e ergin

ruhum dağlarda kalır

basım yeri
basım tarihi

ruhum dağlarda kalır

nasıl ki
şairler
şiiri ve yaşamı
birkaç kelimeye sığdıramadıysa
biz de
kavgayı sığdıramadık

ruhum dağlarda kalır

ruhum dağlarda kalır

harran

I

çöl harran
bir yoldur
senden bana
ve evrene uzanan
bir kervan
yükü umut billurdandır
kervana rehber
terkisine su değil acı dolduran
ve kendi çölüne vurandır

çöl harran
ne büyük bir rayihadır
ki soluyan serden geçer
rüyasında canan görür
cananı kainat olur
gönlü böyle büyüyenin
sözü yoldur
yolu kumdur
eğilir kainatı bir zerre kumda bulur

ruhum dağlarda kalır

II

kumda gölge gibiydik harran
ay yanardı üstümüzde
senin nöbetini tuttuk gecelerce
bir tutam seher yeli
bir avuç kekik
ve dağ gülüydü beklediğimiz

gelmeyince
kayboldu ay
yitti gölge
yükleyip kervanımızı vurduk çöllere
çöl sonsuzluğu anlatır şimdi
sonsuzluk seni
çöl susuzluğu anlatır
susuzluk beni
gezgindir ruhum
aslını arayan gölge
dinmez bir acı
hasretli zamanlar içinde

ruhum dağlarda kalır

acı

kaç
bin
yıldır
acıyı
emziriyor
zaman
huysuz
bir
velet
gibi
kınalı
yurdumda
benim

ruhum dağlarda kalır

acılara ortak

birinin sevinçlerine ortak olmak
nedir ki iyi niyetli bir hırsızlıktan başka
zulasında acı saklayan
ve bir hazine gibi koruyan biz
sevdiklerimize ne göstereceğiz
o en çocuk
o en mahrem anımızda
dudaklarına hangi duyguyu
ellerine hangi sıcaklığı bırakacağız
bekleyerek yalın bir acıyı
bekleyerek karşılığını
bekleyerek daha koyusundan bir kahır
neyi paylaşmalıyız gülüşlerden önce
neyi öpüşlerden önce
neyi sarışlardan

ruhum dağlarda kalır

nereye göndereceğimi bilmediğim mektuplar
yazıyorum
mevsim hazanı geçti
sulu sepken bir kar altında bütün coğrafya
mektuba ulaşan bir özlem sol yanımda
bir sorun olurken kendine
ortak olabilir miyiz bir başkasının kederine
bir bilsen bu hazan ötesi mevsimde
bıçak altında bir boyun gibiyim
yapma deme
ben kendimi en çok kanarken severim
büyük sevinçlerim olmadı hiç
acılarda büyüdü ellerim gözlerim yüreğim
o yüzden ben en çok kederi severim
bundan belki de yetmemesi gülüşlerin
bundan acıların çekmesi
mevsim hazan ötesi ben hüzün
bilemezsin

ruhum dağlarda kalır

agit

kürt köylüleri agit ismini konuşur
dillerinden agit ismi düşmez
çünkü agit demek gelecek demektir
agitle özgürlük tutkusu
bir halkın yüreğine yerleştirilmiştir
onun için yeni doğan her çocuğun adı agittir
gelecek bilincini yitiren bir halk
geleceğini konuşuyor
yarına gelecek gözüyle bakıyor
agit diye yeni bir nesil yetiştiriyor

ruhum dağlarda kalır

ah kalbim

ah kalbim
tutunduğum yerden vuruluyorum hep
ondan kanıyorsun

yumruğu kadar ya insanın kalbi
yumruğu kadar ya büyüklüğü
acaba yumruğu gibi mi içi
öyleyse eğer ellerim sıcak terli kederli
kalabalık delişmen serüvenci ellerim
uzanır da düğümüne alemin
kendisine kilitli

ah kalbim
tutunduğum yerden vuruluyorum hep
ondan kanıyorsun

ruhum dağlarda kalır

sıcak terli kederli bir koşu bu
acı yükler her nefes
ellerimi rüzgar tutar
ellerim yanar
ellerimi kurşun ezer
ah kalbim ellerim sana benzer
kendine kapanır da hep
kendine kanar
kendi çatar ateşini kendine yanar
ah kalbim ellerime benziyorsun
kendine tutunup kendine kalıyorsun
yer altı nehirleri gibisin
saklı saklı ağlıyorsun

ah kalbim
tutunduğum yerden vuruluyorum hep
ondan kanıyorsun

ruhum dağlarda kalır

akşamüstleri

akşamüstleri hep kederlidir
eflatuni bir karanlık önce dağların zirvelerine
sonra yamaçlara
sonra vadilerin koynuna koynuna sokulur
suyun parıltısı ışığın dansı
çiçeklerin rengi biter
yaralı bir kırlangıç düşer sanki son ışıklarla
güneş gider
işte bu zamanlarda öksüz bir çocuk ağlar
içimde
rüzgarlar gölge taşır
gökyüzünü örter
akşamüstlerinde hep bir telaş saklıdır
kuşlar tedirgin kanatlarla geçer
sanki tüm renkler kararır
sanki tüm hüznü şarkılar
akşamüstlerinde çalınır

ruhum dağlarda kalır

tamamlanamayan bir şarkı
yarım kalan bir aşk gibidir akşamüstleri
daha koşacak yolumuz
alacak ahımız sürecektir sefamız varken
bizim onu değil onun bizi yaşadığını
daha yeni anlamışken
tıpkı ömrümüz gibi bitivermesi günün
eflatuni bir hüznün getirir
hani diyorum
zamana çok şey
sığdırmamız gerektiğini bilip de
zamanı sığdıramadığımızdan mı yüreğimize
kederle giriyoruz akşamüstlerine

ruhum dağlarda kalır

amara 1

bilsen ne kadar tanırız hüznü
gülüşlerimizden önce
gülüşlerimizden sonra gelip gözlerimize
habersizce kurulmasını
nasıl biliriz
keder nasılda yakışır yüzümüze
kayada gül çölde su gibi
yakışmaz sana
gülüşün çocuklarımıza kaldı
özlemin avuçlarımızda
yüzün kadar yeni
hüznün kadar eski toprağımızda
bir çağrıdır her güzellik kavgaya
ya biz acıları tüketeceğiz
ya hep bir ağrı sol yanımızda
kül tutuşmaz
su ıslanmaz
amara
çiçekler için zaman
bir kibrit şimdi tutuşmuş
göz kapaklarımızda

ruhum dağlarda kalır

amara 2

amara
düşlerimin gülen perisi
dağ doruklarında büyür
güzel
kutsal
gizemli

gün
onunla aydınlanır
güneş gülde amaradır
kül
onunla harmanlanır
ateş tende amaradır
çekilip kınında saklı bir kılıç gibi
üzerine ahdedilir
söz serde amaradır

ruhum dağlarda kalır

analar ve ağıtlar

anlatabilsem keşke
bütün yolların sana uzandığını
seni söylediğini ağıtların
şarkıların seninle başladığını

karanlık yırtar gözlerimi bu uzun yolculukta
ellerim kar yanığı
tenim ayazlarda kalır
sıcak bir düşün kurarım inadına
çocuklar kuşlar günebakanlar
halaylar zılgıtlar
ışıl ışıl sevdalı gözler
hele türküler ki sesinle çoğalır
şimal yıldızı parlar gözlerimin aynasında
vurulurum
yollar geçer mevsimlere
bir patika tırmanır yüzüne doğru
doğrulurum
düşer bir yeminin peşine yüreğim
düşer yeniden
düşer bedenim ateşlere
kahırlara kurşunlara zulümlere
yeller kokumu sular sesimi alır
yanarım kor ateşli gecelerde

ruhum dağlarda kalır

bir yıldız sesime uyanır
bir yıldız usulca uzanır yüreğime
bilsen ne kadar benzer ellerine
bir firari kandil yakar kalbimin zulasında
ninnili gecelere yol alır sonra
sır aralanır
karanlık kapanır
tanıdık bir koku tanıdık bir ses kalır
yollara düşerim yine

anlatabilsem keşke
bütün yolların sana uzandığını
seni söylediğini ağıtların
şarkıların seninle başladığını

ruhum dağlarda kalır

anlatamadım

haberler gelir uzaklardan yakınlardan
bazıları kaygı verir
bazıları sevinç
bazıları umut verirler
bazıları bir gece gibi çöker
konduğu yeri kemiren çekirgeler gibi
yüreğinizi kemirirler
acı yağar içinize
asit yağmurları gibidirler
nefes almakta
ağız dolusu gülmekte
neşeli bir şarkı söylemekte zorlanırsınız
ağrılı bir yara gibi ağırırsınız
kan gelir sanırım ağzımdan
böylesi haberler dinlerken
göz kapaklarım ağırlaşır
uyumak isterim
başka bir iklimde uyanmak
bahar yağmurları gibi
sıcak bir çay içer
coşkulu bir halaya girer gibi
yeniden başlamak isterim
her türünü gördüm acının
her türünü yaşadım
yaşamın bu acılar döngüsünde geçtiğini
bu çocuk yüreğime
anlatamadım

ruhum dağlarda kalır

arkadaş

tüm değerler içinde en anlamlı olanlar
kendi yarattıklarımızdır
en güzeli
alın terimizi göz nurumuzu kattıklarımızdır
arkadaşlığın tüm dillerde içerdği anlam birdir
paylaşmak içtenlik dürüstlük vefa
biz kadim dağların çocukları
çok günah işledik çok yarım kaldık
çok yaralandık
ama kendi dilimizde
bir arkadaşlık tanımına ulaştığımızıza
bunun tüm değerlerimiz içinde
en kalıcısı olduğuna inanıyorum
arkadaşlığın içerdği anlamların en güzeli
seninle olsun
sevgimin uzunluğunca kucaklıyorum

ruhum dağlarda kalır

aslı çocuk

bilgece konuşsa da aslı çocuktur şairin
rüzgarları konuşturur çiçeklere el verir
dala mana kazandırır yağmura anlam
sonra dalar derinine mercan toplar
damlalardan
bakmayın bilgece konuştuğuna
aslı çocuktur şairin
bilgece konuşması çocukluğundan

ruhum dağlarda kalır

bilemezsın

bakamazsın
dağ yelleri alır gözlerini
nasıl sunar bu çocuklar bu toprağa
kuşu gitmiş kervanı yok
kararmış bağıryanık bu toprağa
girer gibi deryalara
nasıl sunarlar bedenlerini bilemezsın

diyemezsın
yanık türküler alır sesini
niye söyler bu çocuklar bu türküyü
hangi sevdalardan damıtıp da yüreklerini
kaşları yay kirpiğı ok bu aşka
mecazi değil dokunanı yakan bu aşka
nasıl dizerler türkülerini bilemezsın

duyamazsın
barut kokusu basar tenini
niye sarar bu çocuklar bu demiri
bedeni soğuk yar gibi değil
ölüme kilitli çıplak tenini
alarak kollarına
nasıl tutarlar dağ zirvelerini bilemezsın

ruhum dağlarda kalır

bilmiyorsun

güldüğüm yerde dokunduğum renktesin
ansızın gelen müjdelere gibi
gülüşüme karışıyor suretin
bilmiyorsun

yıldızlar düşüyor sulara
ve her yıldız kaydığında adın geliyor aklıma
bilmiyorsun

ay parlar sulara kenarında benim
gözlerim bir suskun bir kefansız bir sensiz
yıldız topluyorum sana
bilmiyorsun

ruhum dağlarda kalır

bir ışık ver

ne kadar erkense
o kadar geç kalınmıştır yaşama
arama boşuna
geçmişinde arama
hiç olmadı geçmişimizin parlaklığı
bu bir hayal aldatmaca
toprağın çağı geride kaldı
anı bile olamayacak kadar geride
sessizliğin ötesine çalıyor şarkılar
bak herkes kendi yolcusunu bekliyor
bize ait gelen yok
her giden kendi geleceğine gidiyor
bahara duruyor toprak
sular bahara duruyor
her şey bir akış içinde
kendi geleceğine yürüyor
ve kırılıyor bir şeyler
bir şeyler çürüyor
yine de inadına
bir ışık ver yanında durana

ruhum dağlarda kalır

umut derinimizde bir kök
yıkılırken büyüyor
biz şimdi kıvranırken
hani sıtma vurgunu sabahlar
hani tükenirken yıldızlar kadar
bir yerlerde adımızı alıyor çocuklar
bir selam ver yanında durana
gülüşü bol olsun
aktıkça çoğalan bir kaynaktır çünkü kahkaha
hadi söyle bana
nerde sevginin yurdu
vefa hangi toprağı sever
nerde başlar seviler
gölgeler nasıl düşer dostluğun sofrasına
tedbirli selamlardan yoruldum
ne zaman patlayacak kahkahalar
fısılda kulağıma...

ruhum dağlarda kalır

bir yer göster

bir yer göster toprağımda
bomba düşmeyen
barut kokmayan bir yer
bir yer göster kan değmemiş
insan ölmemiş
şöyle toprak küsmemiş
kuş göçmemiş
rüzgarı ağıt getirmemiş bir koyak
göz yaşıyla ıslanmayan bir yaprak
bir çakıl taşı bir kara çalı yanmayan
bir yer göster mayınlarla oyulmayan
mutlulukla bakayım hasretle dokunayım
bu kez sevinç gözyaşlarıyla ben ıslatayım
sonra
sonra kazın bir mezar
huzurla uzanayım

ruhum dağlarda kalır

cesur ve utangaç

ne her zaman sözleri şirindi
ne hepsi kahraman
lakin değillerdi çirkin
hep iyi ve dokunaklıydı bakışları
tutkularına akılları
akıllarına köle olmadı tutkuları
nefret ettiler düşmanlarından
fakat asla hor görmediler
hazırdılar ölüme arzuluyken yaşama
gerçeğe de inandılar destanlara da
kulaklarında bir fısıltı gezindi hep
tanrıçalardan kalma

soyluydular cesur ve utangaç

ruhum dağlarda kalır

Çocuklarımız

I
nasıl tanımlayacağız
geleceğimizin tehdidi oluyor çocuklarımız
intihar bir sonu sa
doğmadan öldürüyor bir nesli
yaşadığımız dünya
büyüklerin coğrafyasında
Çarpışan arabalar lazerli silahlar ve robotlarla
hep bir oyunbozan yol açıyor savařlara
barış sevgi güzellik uzak
umutla yoğrulmuş masallara
yer yok  ocuk sofralarında
sakız satarken bir kız çocuğu sokaklara
ve dillerinin ötesi korku oluyorken
kürt çocuklarına
sağlıklı barışık bir toplumu nasıl kurarız
hangi çağın lisanıyla açıklayabiliriz
yaşananları
yıkılmış duvarları ve s nm ş ocağıyla
dumanlar yükselen
bir tapınağı andırıyor çağımız
nasıl bir dünya ekiyoruz çocuklarımıza
bırakmayalım geleceğimizdir onlar
düşlerimizin kahramanları çocuklarımız

ruhum dağlarda kalır

II

özgürlük devinen
devindikçe büyüyen bir arayış
bir nesil yaşam sorumluluğunu sahiplenmeden
öylece büyüyor
belleğimiz tarihin derinliklerinden mi geliyor
öyleyse neden kökleriyle bütünleşmiyor neden
bu kaçış
niye insana güzele ve doğruya
meyletmeyen bir arayış
korkmanın özgürlüğü sınırladığı bir gerçektir
köleliğimiz belleksiz kalan bir tarih değil de
nedir
asıl olan belleğimizin özgürlük ılığından
yana olan kısmını büyütüp
özgürlüğü bir ses bir türkü bir resim yapıp
yaşanılır kılmaktır
çünkü gençliğin topluma ağısu özgürlüktür
ve gençliğin kendisidir arayış

ruhum dağlarda kalır

destancılar

kendimizi göğre merdiven dayayan insanların
yaşamında bulduk
hayatımızda kimlerin sesi var
rivayetlerine kulak verdik mi hiç
taş üzerine kazınmadan daha
destanlar yazılmış
ama okunmamıştır

dağlar şarkı söyler sen susarken
hani acılar vardır kapımızı çalan
tanıdık erken
değil öyle değil
bu gün kalbime dokunma
kaynıyor daha soğumamıştır

içimizde yer etmiş tunçtan bir inanç
özgürlük ve yaşam ayrılmaz diyor
yüzleri yakut gülüş elleri safir
kınalı bir düş için sevdiklerimiz düşüyor
sevmeye sarmaya doyulmamıştır

ruhum dağlarda kalır

dokunmayın

dokunmayın kanamasın yıldızlar
şimdi yarısındayım gecenin
hüzünlü bir rüzgar iniyor şahikalardan
yapraklara fısıldıyor asırlık yalnızlığımı
kayalarda yankılanıyor yarım düşlerim
dinliyorum
sessizce akan bir pınar
ardından kanıyor gidenlerin

dokunmayın dokunmayın kanatır
bu gece bu suskun nehir yıldızlarda yıkanır
saçlarınızda dolaşan hüzünlü rüzgar
şarkılarını söyler
her çiçeğin yaprağına onları anlatır

dağlara bak
kızıl bir ayın ışığına kuşanıyor
kurak iklimlere kuşlar
onların mevsimini taşıyor
bir telaş içinde gönlüm
bir taze heyecan
bir göçer çadırı sanki
onlara hazırlanıyor

ruhum dağlarda kalır

düşlerim

nerde
bir
çocuk
görsem
yüzlerine
düşüyor
gözlerim
nerde
bir
çocuk
görsem
yüzlerine
benziyor
düşlerim

ruhum dağlarda kalır

ekmeğim olur

kürdistan
herkesin bildiği duyduğu
kimsenin bilmediği görmediği kadim toprak
bir ağlıyor bir gülüyor
habur suyu'nun dalgaları gibi
yüz çizgilerim titriyor
yüreğim işgal altında
bir toprak türküsü söylüyor
bir kadim toprak işgali altındayım
yaralı yüreğimi işgal eden toprak
kin öfke sevda aşk
bir işgal altında benliğim
zap akar
habur akar
karışır göz nuruma
ekmeğim olur

ruhum dağlarda kalır

kürdistan bir savaş meydanı
savaşla büyür karanfiller kardelenler
kır çiçekleri
savaşla ölür çınarlar ve çocuklar
savaşla yeşerir buğday mercimek
nasırlı ellerden bebelerden gelir barut kokusu

ruhum dağlarda kalır

dünya haritasının en görülmez yeri
dünya haritasının en bilinir parçası
kürdistan dayım
işgal edilen toprak değil
toprağın işgal ettiği yüreğim tarihe uzanıyor
geleceğe gidiyor
kederi ve sevinci bir arada yaşıyorum
bir dağ başında
öyle derin bir paylaşım içinde olduğumu
ama yinede
yalnız kaldığımı düşündüğüm bir anda
bazen habura bazen zap'a karışıyorum
ihanet devam ediyor hala
direniş devam ediyor

ruhum dağlarda kalır

bir diriliş öyküsü yazılıyor yeniden dirilme
öyküleri yaratarak
meşe ağacı kadar direngen bir kültürü yaşayan
mezopotamya'nın en eski halkının hafızasında
yeniden dirilişin tarihi yazılıyor
unutulmuş bir halkın hafızası
güneşin peşinde
dirilişten kurtuluşa bir köprü kuruyor
bir yanda ölüm-ihanet kan-barut
umutsuzluk-çaresizlik...
bir yanda yaşam-diriliş
umut-sevda
mutluluk ve güzelleşme haberleri
zagros eteklerinde yüreğime ulaşıyor

ne garip bir toprak parçasındayım
ne garip bir devran sürüyor

ruhum dağlarda kalır

elleri viran

bir kadın
sesi buğulu
keder ve umut dolu
bu divana oturdu
bir güneş sararıp battı
o konuştu
özgürlüğümüz
eskimeyecek tek yanımız
bir nefes de olsa
bırakmayacağız

buradaydı bir kadın
yüzünde kızılca kıyamet
elleri viran
saçları öyle aktı ki
ben utandım karanlığımdan

ruhum dağlarda kalır

emanetçi

küçük bir çocuk yaralı kuşunu emanet etti
anne bebeğini
kemancı kemanını
ressam fırçasını bıraktı
çoban asasını
hasta ilacını
yazar kalemini
alim bilgisini
hırsız çaldığı ekmeğini getirdi
cellat ipini
rençber orağını
kasap bıçağını
berber tarağını uzattı
dansöz zillerini
madenci kazmasını
asker miğferini

ruhum dağlarda kalır

şoför tekerini
yoksul varlığını
aç en büyük tokluğunu
varsıl yoksulluğunu
öfkeli mutluluğunu çıkardı yüreğinden
yalnız kalabalığını
karanlık aydınlığını
köle özgürlüğünü
yaşlı anılarını
genç hayallerini koydu avuçlarına
aşık tutkusunu
mümin inancını
mazlum ahını sürdürü yanına
güneşe bakmak için
bakmak için ışığın tadına

ruhum dağlarda kalır

gelemeyene

bir bağ bozumu yaşarken içim
gülüşüne bakmak istedim
aylardır yatırıp gözlerimi
pusu pusu yollara
gelişini görmek istedim gülüm
gülüşünü görmek istedim

bir paslı bıçak gönder demedim
bir siyah puşi solmuş bir gül
ak kağıda dökülmüş gölgeni istemedim
beklemedim kederini
istemedim düğüm düğüm seslerle
gönder haberini

kocaman gülüşünle seni bekledim
pusulanan yollardan seni istedim
yılları aşıp gelen anılarını değil
gelişini bekledim gülüm
gülüşünü bekledim

ruhum dağlarda kalır

gökyüzü

bir şey olmak için gereken tek şey
sadakât ve gökyüzüdür
senin durumun önemlidir
çünkü gökyüzü sonsuza dek
orda kalacağını bilir

ruhum dağlarda kalır

güzel günlere diyorum

yanında ötende
uzakta çok yakında
gördüğün hiç görmediğin
adını bilmediğin
sarı beyaz siyah ırktan
yaşayan yaşayacak olanıyla
insandır tek güveneceğin

yaratan yücelten tüketen
ağlayan gülen
horlanan ezilen
genç yaşlı kadın erkek demeden
insana güvenmelisin kuşkuya düşmeden

güzeli çirkiniyle
zaafı erdemiyile
sevgisi hasreti
direnişi ihaneti
umudu düşü
öfkesi gülüşüyle
insana güvenmek
yani güzel günlere diyorum
yani kendine

ruhum dağlarda kalır

halkım çocuk

bir çocuk gördüm yüzünde
bin yılların eskimeyen yüzünde
gülüşü gümüş
gözleri gül tarhı
ağzı tomurcuk
bir çocuk

ruhum dağlarda kalır

de bana
bir ömür kaç mevsim
kaç durak var kaç liman
bir ömürde kaç yüz eskitir insan
halkımdır benim
gülünce hesapsız
sanki su sesi
ağlayınca hıçkırığa boğulan
çağların büyütemediği
kıranların tüketemediği
bir tohum
öksüz
sahipsiz
bir çocuk kadar mazlum
su gibi saf
ateş ve ekmek
rüzgar ve gül
gözyaşı gibi
benim özüm
çocuk yüzüm
yüzünde halkımın
bir çocuk gördüm

ruhum dağlarda kalır

ışık

bir karanlık gecede bir ışık gördük
korkudan öldük
ölümüne korktuk
çoktuk
dünyayı beşiğiyle sınırlı gören
çocuk kadar çocuktuk
adı kendinden büyük bir korkuyla
yaşadık bir çok zaman
ışık
o kutsal ece
doğmuştu ufkumuza
dayanmıştı göz kapaklarımıza
ama korku
korku yağlı bir is
küf kokulu bir iblis gibi sinmişti şarkılarımıza
korkudan titreyerek
halimize şükredip
karanlığa dönerek yaşamak
sayılırsa
yaşadık bir çok zaman

ruhum dağlarda kalır

çünkü ılık ne demekti biliyorduk
sonu hüsranlı şarkılar kadar biliyorduk
etimizde kurşun kadar
tenimizde bıçak
boynumuzda ip
sönmeden anasının uçurumdaki sesi
süngü ucu olacak
gözleri boncuk boncuk
bir garip çocuk kadar biliyorduk
ılık ne demekti
çoktuk
dünyayı beşiğiyle sınırlı gören
çocuk kadar çocuktuk
korktuk
ama
yine de
ışığa koştuk

ruhum dağlarda kalır

karadır ölüm beyaz da giyse

nesimiye

beyaz kanatlı ölüm beyaz atlı ölüm
bir yıldız aldı göğümüzden
bir yıldız çaldı gönlümüzden
en güzelinden
ölümün otuz iki tekmilini birden yaşıyoruz
bu ortaoyununda
otuz iki tekmilini birden seyrediyoruz
her defasında
görünür görünmez gözyaşlarıyla karşılıyoruz
acı sonunu
yerine yenisi ne zaman nerde o biliyor
her oyunun sonunda kaçınılmaz o geliyor
beyaz kanatlı ölüm
beyaz atlı ölüm
en değişik rollere o giriyor
en değişik kostümleri o giyiyor
beklenmedik oyunları
bilinmeyen sahnelerde
o sahneliyor

ruhum dağlarda kalır

ilahi adalet böyle
böyle olmasına bir diyeceğimiz yok fakat
gönül elvermiyor oyunun böyle bitmesine
ölümün güzeli yok tartışılmaz
her haliyle karanlık her haliyle soğuk
sadece bugün değil
milattan önce de böyle
hades'in karanlık ülkesi tartaros
adı üstünde
milattan bilmem kaç yüzyıl önce
kimse ölümü
ışıklı bir yunus ülkesi olarak görmüyor
beyaz kanatlı beyaz atlı da gelse ölüm
karanlığa götürüyor
niyesi gözlerin kapanmasından mı acaba
yada terk ettiğimizden mi kara toprağa
son durak toprak da o yüzden mi
peki eski denizcilere ne demeli
bin bir renkli okyanusa yollarken gidenleri
onların da mı karanlıktı ölüm ülkeleri
bilinmez

ruhum dağlarda kalır

ya da
kızılderili kardeşlerin
müzikli danslı yakma törenleri
hiç de karanlık ve soğuk gelmiyor
gideni göndermeleri
ama onlarda bile
soğuk ve karanlıktır ölümün tüm çehreleri
işin esası
gidilen yer değil
boşalan yerimiz soğuk
kararan
göğümüzdeki yıldızın yarattığı boşluk
yıldızımız ne kadar güzel
ne kadar büyükse
boşluğu o kadar karanlık
o kadar soğuk

ruhum dağlarda kalır

bugün 23 ocak
bugün hava kaç derece bilemem
ama soğuk yüreğimde
ölçülmez seviyede
gece kara
yüreğim is karası
gecede kar
yüreğim kar yarası
yüreğim kar
yüreğimden bu gece kan akar
beyaz kanatlı ölüm
beyaz atlı ölüm
bir yıldız aldı göğümüzden
en güzelinden

ruhum dağlarda kalır

karanlığa

*kederi bol bu topraklarda
kendini arayan bir kadının
korkusu geliyorsa kendinden önce
toprak kadar acılı bir tarih yanar gözlerinde*

saat karanlığa vuruyor
zaman gece
yukarda yarım bir ay yanıyor
bir yüzü gölge
bir çocuk başı göğsümde ismin
cepleri umut dolu gözleri hüzn

ruhum dağlarda kalır

bu dağlara kulak ver
akıl bir kuruş etmez
yürek on okka
bırak aksın gözlerinden kederin
yak bir sigara ve çık tenhana
aya sokul
ve her yerinle ağla
en uzak yıldızla konuş en yakın
ışık aksın ellerine
günah çıkar mehtabına gecenin
deyimler anlatmaz çoğu kez
yaşadıklarımızın bir adı olmaz
kimi ağı kimi bal tadı kalır
hıçkırıklarını bırak bırak kahkahalarını
çöz bağlarını
bir söz ver kendine
bir yemin
unutma yıldızları

ruhum dağlarda kalır

kardelen soyu

başkaları
derin sulara
atlas okyanuslara bakar
görmek için kendini
bizse dağlara

kardelen soyuyuz biz
dağ yelleri okşar tenimizi
en yaman kıştan bile
bahara
uzatırız
kınalı ellerimizi

ruhum dağlarda kalır

kendine sır

herkes
kendi
aydınlığında
kendine
sırdır

ve

herkes
kendi
kalabalığında
en
büyük
yalnızdır

ruhum dağlarda kalır

kesik parmaklar

bize özgürlük getiren ellerin
kesik parmaklarını
hiç bu kadar duyumsamadık avuçlarımızda
analarımızın kolları
yine de açık barışı kucaklamaya

ruhum dağlarda kalır

kim

kim
çizmiş
gözlerine
çiçeklerin
düşünü

kim
katmış
içine
çocukların
gülüşünü

ruhum dağlarda kalır

kıpkırmızı

öfkem

kırık özlemlerin çocuğudur

gülüşlü gözlerdi beklediğim
dağ duruşlu
güneş yüzlü ve gülüşlü
umut ustası gözler
onulmaz yarayı
sararken bile
kıpkırmızı

usumda
dost dokunuşlar
saran sarmalayan ellerden önce
gülüşlü gözler vardı
oysa
buzdan çivilerdi her bakışta
ruhuma çakılan
kanarken bile
kıpkırmızı

ruhum dağlarda kalır

sen yoktun
dolaşırken sana dair söz sürüleri
şahin pençesinde
sahipsiz yavru gibiydi gözbebeklerim
ağlarken bile
kıpkırmızı

bir ay vardı gecemde
bir de ruhuma kazılı suretin
gidecek karanlık
sönecek ay
bir sen kalacaksın
sökerken şafak
kıpkırmızı

ruhum dağlarda kalır

künyem

anamın feryatları geliyor aklıma
ve ölümü kanıksamış
çocuklarımıza gidiyor aklım
ad bile veremediğimiz çocuklarımıza
yaram hangi zorbanın kılıcından
çağlar boyu bilemedim
büyülü sözlerin peşinden gittim
künyem avucumdaydı oysa ki
ve kahinlerin söylediği yalandı
kutsal kitaplardan eski bir kavim yazar
künyemde
toprak yüzlü
imkansız aşklara meyilli
ölüme gönüllü yazar
ve bir koşu gibi yaşar ömrü
böyle yazar kimliğim
isyanım tarihten eski
fetih ve talan
yıkım ve sunak ateşleri

ruhum dağlarda kalır

o eski kütüphanelerden bu yana
yeryüzü dilsiz zamanlara sürüldü
sevgi yurt güzellik ve evren yitti
nöbet tuttuk ateşgahlarda
payımıza ateş düştü
ateş taşıyorum bak
bir avuç toprak arıyorum
gömmek için ölülerimi
her savaşta en sevdiğimi kaybettim
kimse bilmez nasıl özlediğimi
kanun bozucu oldum kaçakçı eşkıya
bir soy kaçırdım bir çağdan diğer çağa
çiçeklerin günleri gelmedi hiç

ruhum dağlarda kalır

her seven bir aslan gibi sevdi körpelerimi
ellerime bir dost eli değmedi
oysa ki incitmedim toprağı
azıksız yollamadım yolcuların hiçbirini
susuz komadım
rüzgarlarla öptüm dağların koyaklarını
küstürmedim pınarları
ama yazmaz kitapların hiç biri
dağlar tanıktır
sular rüzgarlar dört iklim tanıktır
ama anlatmaz tarihin kalem erleri
ve belleksiz tarih besler köleliğimi
hadi söyle
unutarak yeminlerini
sen nasıl vuracaksın
sen neyin adına kutsayacaksın ölülerimi

ruhum dağlarda kalır

mavi

mavi bana hep özgürlüğü anımsatır
maviyi sever mavi sulara öykünürüm
bir tek mavi suların köpüğündeki
beyaz serindir
sadeliğin huzurun saflığın bileşkesi mavidir
ne zaman bir bulut yükselse
ne zaman karanlık çökse
maviye yürürüm

ruhum dağlarda kalır

mektup

Dorşin ve Sinan'a

dorşin şafaksız uykularda
amara gelemedi
belli ki yerini sevdi
seni bekledim haberin geldi
bizim buralarda kirazlar çiçek tuttu
bahar erken herhalki
kaldığıma üzüleyim mi sevineyim mi
bilemiyorum
hani kuşlar tek başına uçmazdı
niye uçar tek başına bu serçe
ne dolanır bu sabahın köründe
kaç gece daha oyuna duracak çocukluğum
elleriniz ellerimde
daha kaç gece konuk olacak gözleriniz
gecelerime
sular gibi özlüyorum
rüzgardan alıyorum sesinizi
hangi seherde hangi yele uzansam
tutuyorum ellerinizi
amansız akşamlarda üşümeyin
sevgimle sarıyorum sizi

ruhum dağlarda kalır

anaya haber gönderdim
sağ diye
bekler diye
bilmiyor her kabre devrilen benim
izahsız duygularla dolu göğsümün acıyan yanı
ne derim sorarsa güvercinler
asmadaki üzüm sorarsa
karadeniz köylüleri adını çağırırsa ne derim
hiçbir şeye benzemiyor
zamansız vedaların sızısı başka
sabahsız uykulara yatsanız da
başka göğün mavisine uyansanız da
özlüyorum
öpüyorum kahraman ellerinizi
üşümeyin
sevgimle sarıyorum sizi

ruhum dağlarda kalır

mezarlık ağlıyor

genç cenazeler giydirildikçe
kendimi çıplak hissediyorum
bir nisan yağmuru yağıyor
içim ipil ipil bir yağmurda ıslanıyor
yıkılmış bir dağ mezarlığı ağlıyor
bir de kemikleri tarihin
bir de ben

ruhum dağlarda kalır

mihenk taşı

onlar
borçlarımızın toplamı
saklı kalan
tarifsiz duygularımızın dili
geleceğimizin büyük umudu
tarihimizin gücü
ve
güne duruşumuzdur

uçurtmalar rüzgara
insanlar
kendine karşı durdukça yükselirler
benim yurdumda bu
bedeni nar yapmaktır
benim yurdumda bu
bir ağır demire yıllarca yaslanmaktır
yatırıp ölüme kendini
yaşamı yaratmaktır

güneşten bir parça koparmak değil
güneşe karışmaktır

ruhum dağlarda kalır

onlar
anlamsızlık cenderesine inen
keskin bir kılıçtır
ateş bir el
coşkun bir damardırlar derinimizden

onlar
güneşin inmesidir lanetli topraklara
ışığın sarması gülü
baharın yürümesi dallara

mihenk taşıdırlar tabi
keskin bir boy aynası
karanlıkta kuruyan gözlerimize
ışığın akması

ruhum dağlarda kalır

öfke

kork
içindeki bu öfkeden
bu geceden kara öfkeden
geceden kara
öfkeye kesmiş göz mahkumdur karanlığa
mahkumdur
çünkü bebeği yoktur
merhamet uzaktır ona

ziggurat soğukluğunda bir gözden yaş akmaz
donar ruhu ağlayamaz
ve bağışlayıcı değildir bağışlayamaz
çünkü kul
dışındakine bahşedebilir onu
dışı yoktur
ötekini anlamaz

ruhum dağlarda kalır

öfke
ruhumda şaklayan bir kızıl kamçı
gözümde kara perde
oysa ki indirip süngüsünü öfkemin
ağlamalıyım bütün insanların yerine
günahı hissedip anlamak
erken belki
ama çabalamak
ve korkmak bu karanlık öfkeden
yeni bir zamana kapı açmaktır
ey suret kork
kork içindeki bu öfkeden
dağlar kadar kork

ruhum dağlarda kalır

ölüm haberleri

barışın toprağını yiyor
ölüm haberleri
umudun zamanı kanıyor
gözlerde acı
gözlerde siyahi puşi
analarımızın gözleri
öfke biriktiriyor sağanak gibi

ruhum dağlarda kalır

öykülerini söylüyorum

gidenlerin şarkısını söylüyorum
bırakarak yadigar diye gülüşlerini
ansızın gidenlerin
direngen güzel
öykülerini

ruhum dağlarda kalır

ruhum dağlarda kalır

ay dağları kucaklar
gölgesi bana kalır
havayı alır lacivert bir hüznün
içimde bir arsız dolunayı kıskanır

sarı perçemleri düşer
göğsünün üzerine
şavkısı gözüm alır
içimde bir arsız güneşi kıskanır

yıkanır bulutlardan
yıkanır buram buram
kokusundan tenim ıslanır
içimde bir arsız bulutları kıskanır

öper rüzgar her yanını
sesi gökleri alır
gözüm inmez zirvelerden
içimde bir arsız rüzgarları kıskanır

güneş yakıp ay tutsa da
yağmur yağıp yel vursa da
indiremez doruklardan
ruhum dağlarda kalır

ruhum dağlarda kalır

ruhunla yıka

ben yağmurum ellerine yağan
eğer açıksan bana
ruhunla yıka yüreğimi
iklim iklim adım at bana
ilk yaz sıcaklığında tut ellerimi
hazan mevsiminde kucakla

ruhum dağlarda kalır

saat

gerillada en güzel armağan saattir
dağda her kol saati bir yoldaştan bir başka
yoldaşa geçer gider
zaman akar böylece
sanki her saat alınıştta veya verilişte
zamanın ötesine geçilmek istenir
ya da zamanla yarış anımsatılır
bu yalnızca bir saat değildir
size bir saat verildiğinde
yaşamın zamanı verilmek istenir

ruhum dağlarda kalır

sebebi ığlığımın

saf olanın av olmak anlamına geldiği
bir dünyaya doğdum ben
ve doğduğum an çalındı masumiyetim
gücün güzelliği yendiĖi
sevginin güvensizlik tarafından çiĖnendiĖi
yüzlerin yitip
seslerin tükendiĖi bir dünyada
öğrendim büyümeyi
tıpkı her yüze gülenin dost olmadığını
anladığım gibi
sebepsizdi benim sevgim
belki ölüm belki hasret
belki sabah çiyi rüzgar ve gül gibi
herkes bir neden ararken
hiç sormadım nedenini

ruhum dağlarda kalır

kalabalıkların arasında
bir parça yalnızlık ararken
yalnızca bir mısra olmak istedim
özgürlük şarkısında
gördüm ardına bakmadan gidenleri
okudum sahipsiz mektuplarını
ve yüzlerini
kırık birleştirilmesi imkansız bakışlarını
çocukluğumuzda olsaydık mutlaka yapardık
yeniden kazandırırdık
anlamını tarif edemedikleri o şeyi
hani şu aslında yaşayamadığımız
hani şu bizi yaşayan şeyi
çocukluğumuz gelseydi
renkli taşları bilyeleri ve çiğdemden taçlarıyla
ah gelseydi

ruhum dağlarda kalır

peki şimdi
geri alır mı tanrı karanlık ellerini
ölümlü bedenlerimizin üzerinden
tüm alışılmamış
alışamamış ruhlar huzura erer mi

işte ben bu soruların peşinde çok gittim
ve yalnızca bir gülüş oldum
aşıklarımın hatırasında
unutulmaz mutluluktum aşık olduğumda

kendi çölünde lanetli kavmin musasıydım
yoruluyordum yüreği çarpmayan birini
çarpan bir yürekle taşır gibi
ben ondan geçmeyi diliyordum
ama yaşamımda benden geçecekti biliyordum
işte bu yüzden
sahibini değil sebebini aradım çığlıkların
altına baktım bütün taşların
ve yanıtına bütün soruların

ruhum dağlarda kalır

sevgilim kızkardeşim oyun arkadaşım
çiçek kokardı gülüşün
ılık bir rüzgar yayılırdı saçlarından
bu günahlı dünyaya
seninle başlardım bütün oyunlara
ve seninle çıkardım içimdeki yolculuğa
şimdi pusulasız bir gemi
yansısı kaybolmuş görüntü
bir yetim kadar yalnızım

şimdi sen sorup da cevaplayamadığım hüzne
dair her şeysin
bir kırgınlıksın ruhumda adını anmaya
çekindiğim
bir hüznün denizi damla damla biriktirdiğim

ruhum dağlarda kalır

sensizlik

güneşimizsin
ne yaparız sensiz gündüzü

yıldızımızsın
ne yaparız sensiz geceyi

düşümüzsün
ne yaparız sensiz umudu

ruhum dağlarda kalır

sılam yok benim

dağlardayım anne
sılam yok benim
arama beni
düşlerimi asırlar eskitemez
zamanın kaması delemes sinemi
yapraklardan rüzgarlardan alırsın haberimi
iki şeyi unutma
bir başını dik tut
bir de gözlerini saklama

ruhum dağlarda kalır

sır

analarımıza

sır senin ağzındaydı
babel'in asma bahçelerinde tutulan dilin
kerbela'da hüseyine ağlamaktaydı

sır dudağında kaldı
ışık sustu karanlık uzadı
kurudu pınarı hayatın
zahire ambarlarında biriken
buğday mıydı çığlığın mı anlaşılmadı
gecenin kuşları
dağın rüzgarları
yasına durdu
heyhat
saymanlar seni ganimet saydı

sır senin gülüşündeydi
utangaç saklı
saflığını çocuk
tadını su
rengini ışık senden alırdı
büyürdük gözlerinin bebeğinde
saflığımız sana kalırdı
ondandı belki ağladığında
ağıtlar gelirdi gecenin soluğunda

ruhum dağlarda kalır

sır senin ninnilerindeydi
yıldızlar seni dinler
ay sana doğardı geceleri
sabah cıvıltısı çalı bülbüllerinin
seherin güzelliği senden gelirdi

sır senin gözlerindeydi
acı ışıldardı yanan bebeklerinde
zamana hükmederdi de ışık
zamanı yenerdi de fakat
gözlerin yerde
ağlıyordun oysa ki
hepimizin yerine
bundandı hüznünün güzelliği belki de

ruhum dağlarda kalır

sır senin saçlarındaydı
iki nehir gibi uzayan
örüklerin
açıldığında bahardı
düşerdim içine
oymalı tarağın
ayda bulut gibi oynardı
doyamazdım akışına
gözlerim dolardı buğusundan
ya biri gelecek olur
ya bir uğursuzluk bulunurdu
ay kaçır bulut kururdu
bir yemeniye sarılır
günah gibi korunurdu

ruhum dağlarda kalır

sır senin sabrındadır şimdi
baharda patlayan tomurcuk avuçlarında
seni soluyor evren
sabahımız ışıyor bakışlarında
ruhumuz sesine çağlıyor
akıyor içimizden bir ırmak
sinene bağlanıyor
orda sana düşüyor karanlığın gölgesi
burda gözlerimiz kanıyor

sır senin ağzında biliyorum
babel in asma bahçelerinde
tutulan dilin
yeni bir şarkıya başlıyor
dinliyorum

ruhum dağlarda kalır

son ilahi

üşümeyeceksin artık
analarımız geliyor
tülbentleriyle örtecekler bedenini

haydi kalk
dinle
her gün kana kana
güneşi içen kayalar
senin ilahini okuyorlar bu gece
asırlar öncesinden geldi
senin sevdiğin ilahi
son ilahi

*bu ayrılık bize
ölümden beter
geçti dost kervanı
eyleme beni
eyleme
beni*

ruhum dağlarda kalır

susku acı kavga

acıyla büyüdüm
acıyla büyür bizde çocuklar
o yüzden yanıktır türküleri
bir dağ gölüne düşen
utangaç aya benzer gülüşleri
ve kurşun gibidir sözleri

susarak büyüdüm
susarak büyür bizde çocuklar
o yüzden boğuktur sesleri
say ki on beşinde hüküm giymiş
mahpus içinde mahpustur ömürleri
ve katran gibidir hüznüleri

kavgayla büyüdüm
kavgayla büyür bizde çocuklar
o yüzden tetiktedir gözleri
sıkılmış yumruk elleri
kapı ardında kapıdır yürekleri
ve acıtır sevgileri

susku acı ve kavga
dur durak bilmez nehir gibi

ruhum dağlarda kalır

umudun izi

yaşayabilseydim hayallerimi
bir rüya gibi yaşayabilseydim
sürmezdim izini umudun
ve
budur işte derdim hayat
uğruna çocukluğumu verdiğim

ruhum dağlarda kalır

uzaklığımız

sanat imdadımıza yetişiyor
mağara duvarlarına çizilen ilk resimdeki şuur
mona lisada doruğa ulaşmamış mıdır
uzaklığımız kadar yalnız ve yad isek
kendimizi neden uzaklarda bıraktığımız
motiflerde aramayalım
neden tarihin derinliklerine inip kendimizi
bulmayalım
her coğrafya yarattıklarıyla
kendisini anlatmaz mı
yaşamın kendisinden beslenen motifler
gerçeğin ta kendisidirler
dağları ırmakları çölleri ve denizleriyle
coğrafyalar kendilerini anlatırlar
dağları yaşam diye belleyen halkın türküsünde
dağları duyumsamamak olur mu
nehir insanların kıvraklığını
içinden nehir geçen şarkılarında görürüz
suskun çöl insanının saklı çılgılığını en iyi
çölden dinleriz
bir kürt kızının esvabındaki ilkel desenler
ne der
ya her birine anlam yüklenen renkler
uzaklığı aşmak yalnızlığı kırmak ve yalınkat
insan olmak
halklarımız bunları sanatına gizler

ruhum dağlarda kalır

var mı

benzerin var mı
yaşamı yaratırken uçurumlarda
özgürlük adına

zamanın var mı
dağ doruklarından güneş serperken
elleri soğumuş çocuklara

mecalin var mı
umudu fısıldarken rüzgarlarla
adını unutanlara

dileğin var mı
özgürlük dilerken tüm insanlara
biri adına

yüreğin var mı aşka...

ruhum dağlarda kalır

yadsıma

güzel bir gelecek adına kınadık bugünü
mavi günler adına
yadsıdık her şeyi
hatta adımızı bile
ve
bir kez olsun düş kırıklığı girmedi ömrümüze
soyumuzun bir ağırlığı olmalı dedik
ortak bir adımız olsun istedik
nefret ettik intihara bile benzemeyen
ölümlerden
şiddetle arzuladık yok oluşumuzu
önce kendimize çaldık kılıcı
ve
ölümü göstermek için öldük

ruhum dağlarda kalır

haritalarda saklıydı ÷lkemiz
kimliğimiz raflarda
ömrümüz pahasına tuttuk tarihi
sürdük ortaya
kilitli düşleri saldıık sandıklardan
gömölü tüfekleri çıkardık dağlara
önce yürümeyi öğrendik
soğuktan korunmayı
haini gözünden anlamayı
kaynağı incitmeden su
dalı incitmeden meyve almayı sonra
sonra
dağlara yaslanmayı öğrendik
tetik düşürüp tüfek oynatmayı şahikalarda
sevdik

kış böyle döndü bahara

ruhum dağlarda kalır

yalnız tek ve تنها

tenhayım
kandili ay bir tapınakta
hüzne açılan bir kıyıdayım
bir düş kurdum yıldızlarla
kapasam kaybolacak gözlerim
bütün renkler pusuda
sorma bu gece
gidenleri sorma
tutkun bir çılgıktır her biri kalbimin
kuytusunda
zamansız yolcular gibiyim
akşamlar yad geliyor ve yağmur çiseliyor her
durakta

ruhum dağlarda kalır

bakışlarınca tenhayım gidenlerin
gülüşlerince içli
uyansam bitecek sanırım bu çığlık düşleri
gölgesi vurur içime oysa ki
dönüp ölüme gülümsemek gibi

tenhayım bu hasret akşamında
canım avucumda
ve sesler buluşmuyor çığlık dışında
tenhamda her ses kendisini arıyor
her ses kendisine bir uçurum buluyor
oysa her ses ötelere taşımalı gülüşünü
büyümeli sesimiz yemyeşil selviler gibi
her ses bir çığlık taşıyorken zulasında
akşamlar yad geliyor akşamlar kara
gidenlerin bakışları örtüyor gözlerimi

gizil aynalarda aradık aşkı
sürgün kelimelerin hüznünde
bir çocukluk akşamında
çalınmış çağlarda
gülüşünde yıldız taşıyan yalnızlıklar yaşadık
eylemi ölümsüz serüvencilere sevdalandık
ne kadar kanadık
uzandığımız toprak içtiğimiz su kadar dosttur
bize acı
sonrası aşkın ta kendisidir
buna inandık

ruhum dağlarda kalır

yine de
sessizliğimde bir ses oluyor her giden
ne çok ses doğuyor içimden
ne çok ezgi oluşuyor sessizliğimden
sevinç ve acı
toprak ve ten
dili aynı
sırlarını kendisiyle taşısa da her beden
o boşluktan
hiçbir insanın olmadığı o anın açılmasından
bize ulaşan
bir ezgi sürer gidenlerimizden
hey içimin yalnız gezgini
gece olmak yada gecede yıldız
kolay değil
kolay değil gidenlerin ılığında yıkanmak
kolay değil kürdistanî renklere bir yenisini
katmak
yudumla yıldızların gözyaşını isyan koksun
içimiz
sessizliğim kendisini doğursun
ay ışığınca büyüsün
aşk hüznünce
kadim kalsın hasretimiz

ruhum dağlarda kalır

yedi kurşun

yedi kurşun saplandı bedenime
yedi yerden kan yürüdü ölmedim
sol yanımdan giren
ve içimi bir baştan bir başa bölen
kurşunu almak istedim
vermediler
vermediler ne onu ne diğerlerini
ne çok görmek istedim oysaki içimdeki bu
yaramaz gezgini
görmek ve saklamak gittiğim zamana dek
şimdi sana
on beş yıl sonra
haini bol bu dağlardan
başımı sıyırıp çarptığı kayada parçalanan
bir peşmerge kurşunundan arta kalanları
yolluyorum
o bir utanç yığını
bak ona
yadsıyarak varlığını
ama unutmadan kimin kime sıkıldığını

ruhum dağlarda kalır

bak ona
gücün yeterse taşıyarak koynunda
sevgiyle aramızdaki sınırları anlatan o bakır
mahfazaya
bak arada bir de olsa
ve sor bir gerillaya
nasıl sever ölümü gören biri
nasıl özler
nasıl dinler şarkıları
nasıl söyler sevdiğini
ve neden saklar sıkılan kurşunları
sor anlatsın hikayemizi

ruhum dağlarda kalır

yer altı nehirleri

kaç zamandır
ışığa uyanmış çocuk gibiyim
şaşkın ürkek yalnızım
ağır uykulara çekiyor
kaç bin yıllık hülyalarım
gel diyor
saklısından göz kapağımın

uykunun karanlığına
aydınlığına ışığın
kayıtsızım
yazım yazılmış benim
hükmüm asılmış
arafat kuşağıyım

ruhum dağlarda kalır

yetmeyince yaşayanlar

ağırlıklarını çöküyor üzerimize
zamansız ayrılıkların
zamansız ve gülerek giden çocukların

yetmeyince yaşayanlar
gözlerimizi dikeyor toprağa
gidenlerle konuşuyoruz
daha içten
daha tasasız
daha yalın
daha

...

ruhum dağlarda kalır

yiğit bir gülüştür resmin

Seyit Rıza'ya

I

ahir zaman dağlarının sahipsiz çocukları biz
varoşlardan
köy yollarından
kasaba sokaklarından iniyor
yüzümüzü görmek için gümüşlü aynalara
bakıyorduk
baktığımızda yüzü kızarıyordu her aynanın
her adımda ayaklarımız kanıyordu
sırtını dönüyordu tüm kapılar
nedense hiçbir sokak merhabamızı almıyordu
gölgesine sığındığımız ağaçlar bile kovuyordu
ve yaramızı hiçbir tabip sarmıyordu
hiçbir sihir bozmuyordu yazgımızı
çocuk aklımız almıyordu
bütün muskaların lanetimizi sakladığını
ve kahinlere inat
kalbimizin pusulası dağları gösteriyordu
yanımıza düşlerimizi aldık sadece
-başka neyimiz vardı ki-
dağda büyüyen
ve evrene yayılan bir söylencedir gerisi

ruhum dağlarda kalır

ömrümüz yollarda yollar ömrümüzdür artık
kendimizi dağlara
keskin uçurumlara
kendimizi rüzgarlara ve sulara vuruyoruz
hoşrat bir kabustan çekerek tenimizi
mavi bir düş ülkesine yürüyoruz
ve mor toprak kokan
tanrısal çiçekler besleyen güneşin sarılığında
biraz ağı
biraz ölüm
ve reyhan kokan yollardan geçiyoruz

ruhum dağlarda kalır

II

cihazlar haber geçiyor
kelimeler sisli bir ormanda
yorgun bir kervan gibi ağır aksak
kelimeler bir düşün keskin yüzünü taşıyor
kelimeler şifreli ölüme
kelimeler bir düşün yüzünü kanatıyor
ve usul usul kar yağıyor ellerime

sakın uyuma
ne yaparız sonra bu düş ülkesinde
düşten uzakta
sen orda kar altında ak bir karanfil gibi
biz suskunluğumuzda
boğulmaktan gülüşün kurtarıyor
sesiniz nerde kaldı diyorsun
nenelerimizin çökük avurtlarında saklı kalan
ağıtlarımız için sesiniz nerde kaldı
sensizliğe hazır olmayan şahikalara
yakarıyoruz
kar taneleri korkularımızı büyütüyor
birbirimizin içine ağılıyoruz

ruhum dağlarda kalır

hadi uyuma
seni anlatıyoruz karlı yamaçlara
sığıntı kuşlara
seni kendi toprağında kaçak atlara
bir gülsen yüzümüze yayılacak suretin
bir gülsen
öylesine haşarı ki
hepimizi kahkahaya boğacak
susma
sesini verdik sulara
susarsan sular susacak
bırakma düşlerimiz kanayacak

cihazlar ağır ağır adını çağırıyor
beyaz bir düştür sevgilin ardından gidiyorsun
bırakıp bizi karlarla bırakıp yarım şarkılarla
gidiyorsun çocuk ve dost asi ve soylu
gidiyorsun bir kaplan yalnızlığında
uyanmıyorum avuçlarımızda ısıttığımız düşten
yiğit bir gülüştür resmin sol yanımda duruyor
beyaz bir yangın büyüyor gözlerimde
ve usul usul kar yağıyor ellerime

ruhum dağlarda kalır

yitenlere

su getirdik ellerine
belki bir sevinç yeşerir diye
su üşüdü nefesinde dondu da
bir tomurcuk yeşermedi dalında
su
sarıldı ellerimize
bırakamadık

ay götürdük pencerene
gözüne bir ışık düşer diye
ay düştü de gökten
bir ışık parlamadı gözlerinden
ay
saklandı bulutlara
çıkaramadık

bahar yüklü rüzgar saldı saçlarına
nergis üflesin diye
rüzgar kesildi de nefesinden
bir ıtır gelmedi yüreğinden
rüzgar
kırıldı saç tellerinde
toplayamadık

ruhum dağlarda kalır

berekettir
toprak aldık yanımıza
oturduk karşına
ellerin yoktu artık
yüzün silinmişti
güneş vurmuyordu saç tellerine
yine de ellerimizi uzattık gel diye
gitmiştin
baktığımız bir kalıttı
yoksun ruhunun ölüsüne

su sevindi rüzgar güldü
ay ışıdı gittiğine
biz suylayız rüzgarla
yıldız topluyoruz ay altında
ya sen ne yapıyorsun karanlığında

ruhum dağlarda kalır

yüreğini ısıtan

yer yanarken kendi kalabalığında
tatlı bir esinti gibidir arkadaş

yer üşürken
ve kayalar kadar yalnızken
sımsıcak bir çay tadındadır sesi
yüreğini ısıtan

ruhum dağlarda kalır

yürüyüş

başkasının kapısından çıktığım her yolculukta
ya yollarda kalıyorum
ya bir bela geliyor başıma
oysa ki
uzatılmış bir eldir merhaba
bir çağrı sevginin zamanına
kimileyin riyakar bir ruh taşısa da
yüzünün zulasında
yüreğim avuçlarımda işte
bu her günü efsane yolculukta
unutmadım
sadece dostluğun sofrası vefa kokar
ve aşk sadece sevginin zamanında

ruhum dağlarda kalır

zaman

I

umuda döner yelkovan
umudun adıdır zaman
kaç mihrap parçalandı
kaç kubbe yakarımdan
yıktım mabetleri
çatlattım çanları da
vazgeçmedim umudumdan
ondandır ey rahip
umudu tükenende zaman dışıdır insan

kitabeyi aç bak benim ellerim durur
hünerli usul garip ellerim
ben diyeyim beş bin sen söyle on beş
bunca yıl doğup battı da güneş
birbirini tüketti de seneler
sönmedi yaktığım ateş
zemberek deme
çeviren çarkını
sanma akrep bu gidişi kovalayan
umuda döner yelkovan
saatlere sığdıramadım da bakma
adını koydum zaman

ruhum dağlarda kalır

II

bir buğuyu siler gibi sil zamandan yüzünü
tanınmayan bir boşluğun duyacaksın sesini
bir kez
bir kez dur de ellerine
beynine ruhuna yüreğine
bir kez dur de
ne kalır ki geriye
ne doldurur şu kandilin içini
çağlar boyu yanan ne
yok senin ötende
olmadı senden önce
sen zamanın özüsün
zaman senin içinde

ruhum dağlarda kalır

III

kadının sahibi sonsuzluktur
ve zaman onsuz
on bin yıllık sarhoşluktur
bir oktur ilk ihanet
büyük yaralar açar
bu yüzden
zümrüt yatağında durmaz zaman
kan rengi akar
tanrı
havva'yı kovduğundan
hakimin elindeki kasede
kokmuş bir mey oldu zaman
çünkü
yatağı çalınmış nehir akmaz
alevi çalınmış kor yakmaz
bebeği çalınmış göz bakmaz
böylece zaman
karanlığın tuzağı
sır dolu bir boşluktur

ruhum dağlarda kalır

zaman havaydı
suydu
topraktı
ve
on bin yıl karanlığa aktı
hüznünü
kayan yıldız
acılı çığlık
dinmeyen sızı gibi
içimize bıraktı

havva değildi
zamandı ihanete uğrayan
şimdi ahıdır ruhumuzda yankılanan

ruhum dağlarda kalır

yaşam
cennetin suyudur
ve cennetin suyu
kutsal kitaplara inat kan rengi
çünkü günahkardır
günahı
adem'e şahadetindendir
soyunmadıkça su günahından
yıldız yansımayacak kıyılarından

özgürlük suretidir aşkın
ölümsüzlük sıfatı
ve
zamandır en büyük düşmanı
çünkü havva adem'in pençesindedir
ve pençesi derindedir
zaman aşka sunmak için gülen yüzünü
havva'yı beklemektedir

ruhum dağlarda kalır

IV

zamanda var olmak
evreni kucaklamak
ve tanığı olmaktadır
sonsuzluktur zaman
kavurucu bir soluk
ve
dimağımızda bitmeyen bir yolculuk

kendini taşıyan
sır yüklü bir kervandır
ve
yolu ruhumuzdur
kimisini gördüğünde kuruyan
nadir ölümlüyü alan
bir zümrüt sudur
ancak yetişene sırrını açar
önünde akanlar bağrında yaşar
ve
onlar bu suyun aktığı oluktur

ruhum dağlarda kalır

nasıralı isa
bir ondan öncesi vardır
bir de ondan sonra
o zamanın aktığı nehri gördü
bu yüzdendir ki sırtında çarmıhıyla
golgotha'ya değil
zamanın zümrüt nehrine yürüdü
ağzında zaman sevgiye döndü
zamana taşıyan sevgidir

çünkü sevgisizlik zaman dışılıktır
ve zamanın gerisine düşmek
sevginin gerisine düşmektir

zamanın bilgisine ulaşan
ve zamanla kucaklaşan
muhammet'tir
oku der ilk emrinde
bilgi zamanın anahtarıdır
sırrı çözen muhammedi zaman
bağrına basar
hala uçsuz bucaksız çöllerde
müezzinlerin nidasında yükselen bir çığlıktır
ve adı muhammet'tir

ruhum dağlarda kalır

çünkü bilgisizlik zamandan uzaklıktır
ve zamanın gerisine düşmek
bilginin gerisine düşmektir

marks
yaratıcıların dostu büyük usta
zamanda yakuttan bir mihenik taşıdır
ve kırmızı aynasında zaman
emek yüzüyle yansır
peçesini kaldırdığı için
zamanda yeri vardır

çünkü zaman emeğin en sevgili kızıdır
ve zamanın gerisine düşmek
emeğin gerisine düşmektir

sana bir sır vereceğim zaman sensin
güzeller güzeli elsa
güzelde zamanı böyle tanımlıyor
aragon usta
söyleten aşktır

çünkü zaman saat kadranslarından önce
yürekte bir vuruştur
ve zamanın gerisine düşmek
aşkın gerisine düşmektir

ruhum dağlarda kalır

V

güzellik zamanın ışıyan yüzüdür
ve zaman bizim güzelliğimizdir
sevgimiz
bilgimiz
emeğimiz ve aşkıımızdır zaman

çünkü
aşk daha hızlıdır
emek daha eski
sevgi daha büyüktür
bilgi daha güçlü
ve güzellik zaman kadar değerli

sevgimiz
şimdi dört duvar arasındadır
dörde dört bir odanın ortasında
sureti
mazlumların sevdasındadır

bilgimiz
dolu dizgin bir süvaridir
mor dalgalar arasında
bir gülümseyiştir
milyon kere milyon hızında

ruhum dağlarda kalır

yerkürenin marmarasında
ulu bir sesleniştir emeğimiz
yorulmaz yaşam ustasında
üç bin kez çakmış
yanamamış
bir çakmak taşıdır zamanımız
yangına dönüşür son faslında

bin adı vardır zamanın
hepsi insanı anlatır
ve zaman artık
onun sıfatıdır
çünkü o
zamanın aydınlanan yüzüdür

gayri zamanımız
fikrimizin semasında
bir aşktır zilan tadında
çiçeğe durur
mahsum kalbimizin bitmez baharında

ruhum dağlarda kalır

zamansız gitmeler

kara bahtlı kadınların
kara bahtlı çocukları mıydık
yoksa taşları dişleyen
akıtmalı bir kısrak mıydı bize süt veren
anlayamadık

her adımı bir cenk olan bu yolculukta
hangi hülyalar tutuşturuyordu kanımızı
hangi efsun koruyordu pusulardan
hangi kervan taşıyordu rüyalarımızı
soramadık

alıştık ihanet ve ölüme teğet yürümeye
açlığa soğuğa bir damla suya
bir sigarayı kırk nefes etmeye alıştık da
zamansız gitmeler yok mu
alışamadık

ruhum dağlarda kalır

ateş gözlü kızları ve oğullarıydık dağların
düşünmedik kimin nasıl düşeceğini
bırakıp düşlerini avuçlarımıza
umutlu şarkılar eşliğinde gidenleri
unutamadık

zulamız tıka basa anı
biraz şiir biraz resim ve çokça acı
o yüzden yanık çalar sazlarımız
hüzün bulaşmış bir kez gülüşümüze
ayıramadık

ruhum dağlarda kalır